

Velecenjeni g. Doropoljski!

Čitala sem v »Zvončku« razna pismem, namenjena Vam, in sklenila sem, da Vam pišem tudi jaz. Opisati Vam hočem »Miklavžev večer«, ki se je vršil v tukajšnjem hotelu. Začetek je bil ob 8. zvečer. Sv. Miklavž je bil bogat, otroci so dobili mnogo lepih daril, ki so jih bili jako veselili. Sv. Anton je imel puščico z zvončkom, v katero je pobiral denar. Parkelne je bilo grozno gledati, na rogeh in na nogah so imeli zvončke. Plahi otroci so se skrivali za svoje starše. Ko so bila darila razdeljena, so odšli veselih src domov.

Pozdravlja Vas
Marija Jurčeva,
učenka IV. razr. II. odd. v Senožečah.

Odgovor:

Ljuba Marija!

Sv. Miklavž je bil sicer že davno, a Tvoje pismo zbudi gotovo lepe spomine nanj.

*

Dragi gospod Doropoljski!

Tudi jaz se hočem pridružiti v Vaš kотиček. Hočem Vam napisati nekaj vrstic. Danes malo, ker je to moje prvo pismo. Hodim v šolo v III. razred II. oddelek ljudske šole v Selcih. Učim se rada. Posebno rada čitam Vaš »Zvonček«, ki ga dobivam od gospoda učitelja. V začetku leta 1914. smo dobili novega gospoda učitelja. Meni se zdi jako prijazen. Sedaj smo dobili izpričevala. Moje izpričevalo je bilo dobro. Sedaj pa končujem. Ne zamerite moji slabi pisavi!

Z odličnim spoštovanjem

Vas pozdravljam

Mici Štalec.

Odgovor:

Ljuba Mici!

Slabi pisavi moram zameriti, saj se vendar zato učiš pisanja, da znaš pisati lepo,

čitljivo. Manjka Ti brzkone potrpežljivosti in tiste paznosti, ki jo moraš imeti, ako hočeš vsako svoje delo izvršiti lično.

*

Spoštovani g. Doropoljski!

Pošiljam Vam nastopno pesemco in prosim, da jo uvrstite v svoj ljubi kottiček!

Pozdravlja Vas najsrčneje
Vam iz srca vdana.

Zofka Goričanova,
učenka III. razr. II. odd. v Žetalah
na Štajerskem.

Prišla je pomlad!

Zjutraj zgodaj vstanem,
zaspane oči si pomanem;
hitro se oblečem
na zeleno ledinico stečem;
ker komaj sem dočakala,
da je nerodna zima odkorakala.

Ker prišla je pomlad vesela,
pa kukavica je že zapela
glasen kuku,
da bi vedno lepo bilo, juhu!

Zdaj veselju konca ni,
ker vse lepo cvete in zeleni,
in ptičice veselo žvrgolijo,
se cvetoče pomladi veselijo,
samo da nastopila
pomlad je mila!

*

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Hočem Vam v naslednjem opisati našo vas Hajdin pri Ptuju!

Hajdin leži na lepi ravnini na Dravskem polju ter je pol ure oddaljen od Ptuja. Deli se v Zgornji in Spodnji Hajdin ter šteje 195 hiš. Prišteva se med najstarejše kraje, saj je bila ta vas že rimska naselbina. Dokaz temu so razne izkopsnine in dva, paganskemu bogu Mitru posvečena mitreja; eden se nahaja na Spodnjem Hajdinu. Kakor

pravi pravljica, se nahaja pod cerkvijo sv. Roka grob hunskega kralja Atile. Tamkaj, kjer stoji dandanes cerkev, je pred rimskimi časi tekla Drava; sedaj pa je pol ure od svetišča oddaljena. Hajdin ima lepo šolsko poslopje, in sicer 6 razrednico.

Vas vežejo z raznimi kraji štiri okrajne ceste, in sicer ena, ki drži na Ptujsko goro in v Rogatec, ter pragerska, račka in mari-borska cesta. Prebivalci se ponajveč pečajo s poljedelstvom in živinorejo. Ker so blizu mesta, v katerem je vsak teden svinjski sejem, kupčujejo s svinjami ter prodajajo špeh; zato se imenujejo »špeharji«. Tudi mleka prodajajo veliko v mesto.

Z odličnim spoštovanjem vdani

Ivan Krhlanko,
učenec V. razr. na Hajdinu.

Odgovor:

Ljubi Ivan!

Hvala Ti za Tvoj zanimivi opis Hajdina. Uverjen sem, da bodo vsi koticarji z mano vred zadovoljni, ker si nas seznanil s tem lepim krajem.

*

Spoštovani gospod!

Jako rada berem kotichek gospoda Doropoljskega. Vedno me srce priganja zvedeti, kdo ste, ki se tako prijazno razgovarjate z

otroki. Jaz sem učenka IV. oddelka enorazredne šole v Dolenji vasi, Stara sem 11 let. Vedno prosim mamo, da bi me dali v nemško pripravnico v Trst. Tam bi se naučila nekoliko nemškega in italijanskega jezika. Sploh pri nas veliko ne rabimo jezikov. Če pridejo poleti vojaki v našo gostilnico, bi mi bil nemški ali laški jezik koristen. To pa tudi zaradi tega želim, da bi mi moj brat vedno ne očital, da se nisem nič naučila. Moj brat je v Trstu v nemški pripravnici, njegovo izpričevalo kaže, da je priden. Zato mi vedno mama očita, da nisem tako pridna. Jaz ji odvrnem, da moram vedno varovati malo Gizelko. Moje največje veselje je petje. Včeraj sem šla gledat »Kristusovo trpljenje«, uprizorjeno s skioptikom. Bilo je jako zanimivo in krasno. Bila je naša prijazna in dobra gospodična učiteljica, ki se z nami jako trudi, da bi se kaj naučili. Oprostite, dragi gospod, ker Vas nadlegujem. Jako hvaležna bi bila, ako bi mi odgovorili v »Zvončku«, ki ga dobivamo v šolski knjižnici.

Pozdravlja Vas Pepca Možetova.

Odgovor:

Ljuba Pepca!

Kakor vidimo iz Tvojega pisma, si jako zgovorna deklica. — Veseli me pa, da priznavaš trud svoje gospodične učiteljice.

Kotichekove risbe

Albin Knapič: Prišla je pomlad ...